

РЕШЕНИЕ

№ 3445

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Мария Попова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора ГЕОРГИЕВ, като разглежда дело номер **2656** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Л. Н. Ц. против решение от 21.01.2011г. на Софийски районен съд, 96 състав постановено по НАХД № 3982/2010г., с което е потвърдено Наказателно постановление №151878 от 13.01.2010г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция” при С..

От страна на касатора се твърди, че атакуваният съдебен акт е неправилен по съображения, които систематизирани се свеждат до следното: нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН при преценката за спазване на сроковете за образуване на административнонаказателното производство, неправилно са кредитирани показанията на св. 3 Д, който не е очевидец на нарушението, изводите за годност на техническото средство, с което е установено превишението на скоростта за движение са в противоречие със събраните по делото доказателства.

Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът – С. не се представлява в касационното производство и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на С градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите в касационната жалба и прецени събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е *процесуално допустима*.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на атакуваното съдебно решение съобразно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, съдът намира следното:

За да потвърди наказателното постановление, СРС е приел от фактическа страна, че 09.06.2009г., около 19:33 часа в гр. С., по бУ. "Б" с посока на движение У. „Летоструй" жалбоподателката – касатор в настоящото производство е управлявала лек автомобил -"О А", с ДК № С, като се движела с превишена скорост от 94 км/ч. при ограничение за населено място от 50 км/ч. Скоростта е установена с техническо средство - TFR-1М, радар TR - 4D, № 506, заснемащ и записващ скорост, дата, час и регистрационен номер на автомобила.

На 17.12.2009г. жалбоподателката се явила пред органите на ПП-С., където заявила и попълнил декларация, че на 09.06.2009г., около 19:33 часа в гр. С. именно тя е управлявала л.а. с ДК № С. В декларацията се посочва, че е запозната с видеоматериала.

При тези фактически данни е съставен АУАН № 151878/17.12.2009 г. за нарушение на чл. 21, ал.1, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП и издадено наказателно постановление № 151878/31.01.2010г., с което ѝ е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца на основание чл. 182, ал.1, т. 5 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателката са ангажирани доказателства относно техническата годност на средствата за измерване, с които е установена скоростта на движение – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-М с радарен скоростомер Трафик радар TR4D.

От приложеното по делото писмо изх. № 57-00-144 от 13.07.2010г. на председателя на БИМ се установява, че мобилната система TFR1-М е одобрена и вписана в регистъра на 24.02.2010г. Наред с това се посочва, че одобрените средства за измерване следва да са преминали първоначална проверка с цел пускане в действие. Тази проверка се установява със знак за първоначална проверка. Измервателните средства пуснати в употреба преди одобряване на типа и първоначална проверка се считат за такива от неодобрен тип. Посочва се още, че радарен скоростомер тип Трафик радар TR4D № 506 е част от мобилната система TFR1-М и към момента на изготвяне на писмото /13.07.2010г./ **не е преминал първоначална проверка**. Към писмото са приложени извлечения от регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване и списък на първоначалните проверки на мобилните системи за видео контрол тип TFR1-М, сред който списък липса радар № 506.

При така установените факти СРС е приел от правна страна, че нарушението е

извършено от обективна и субективна страна от санкционираното лице, за което законосъобразно са му наложени, предвидените от закона административни наказания.

Решението е неправилно като постановено в противоречие на фактите, установени от събраните по делото доказателства и в нарушение на материалния закон.

При потвърждаване на наказателното постановление не е отчетено обстоятелството, че техническата годност на измервателното средство – мобилна система за видеоконтрол TFR1-M и радарния скоростомер, с което е установена скоростта на движение, не е доказана. В тежест на административнонаказващия орган е да установи, че заснетите и записани скорост, дата, час и регистрационен номер на автомобила, са измерени с техническо средство записващо дата, час и регистрационния номер на МПС, което е пуснато в действие съгласно изискванията на чл. 761, ал.1 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. В процесния случай от приобщеното по делото писмо на председателя на БИМ от 13.07.2010г. изрично се посочва, че радарен скоростомер тип Трафик радар TR4D № 506 е част от мобилната система за видеоконтрол TFR1-M и не е преминал първоначалната проверка с цел пускане в действие към тази дата. Прилага се списък на мобилните системи за видеоконтрол от същия тип TFR1-M и радарните скоростомери към тях с посочен номер, които са преминали първоначална проверка за пускане в действие, но сред тях отсъства радарен скоростомер с № 506. След като не е пуснато в действие по надлежния ред, техническото средство за измерване е негодно да установи данните по чл. 165, ал.2, т. 6 от ЗДвП, в това число и скоростта на движение. В хода на съдебното производство пред СРС от страна на ответника не се представят доказателства за пускане в действие на мобилната система и радарния скоростомер и техническата им годност към момента на установяване на нарушението – 09.06.2009г. Предвид изложеното, нарушението на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП не се установява от обективна страна. Само на това основание наказателното постановление, с което Л. Ц. е санкционирана на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП се явява незаконосъобразно и подлежи на отмяна. Като е достигнал до различни правни изводи за безспорно установено нарушение, съдът е постановил съдебен акт в противоречие с доказателствата по делото и материалния закон.

Следва да се отбележи, че в мотивите на решението е обсъдено обстоятелството, че посоченият в акта трафик радар не е от одобрен тип към датата на нарушението, но въпреки това е прието, че нарушението е установено по безспорен начин. В тази връзка принципно вярно е застъпеното от СРС становище, че нормата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП в този ѝ вид е действаща от 2004г. и че в досегашната съдебна практика не е тълкувана в смисъл, че радарите TR4D не съответстват на изискванията, предвидени в ЗДвП. Дали дадено техническо средство за измерване е годно да удостовери данните по чл. 165,

ал.2, т. 6 от ЗДвП е фактически въпрос, който подлежи на изследване във всеки конкретен случай съобразно правилата, предвидени в Закона за измерванията. Съгласно константната съдебна практика по приложението на чл.21, ал.1 във връзка с чл. 165, ал.2, т. 6 от ЗДвП във всички случаи се отчита наличието на техническа годност на измервателните средства с оглед на събраните по делото доказателства за последващи метрологични проверки на радарните скоростомери и срокът на техническата им годност спрямо момента на извършване на нарушението. Радарният скоростомер, следва да съставлява от една страна средство за измерване от одобрен тип и от друга – следва да е преминал метрологична проверка. Последното се установява от списъка с идентификационните номера на преминалите успешно първоначална, респективно последваща проверка средства за измерване. Само в този случай записаните от същия данни съставляват годно доказателствено средство, тъй като съгласно чл. 764, ал. 1, т. 3 от Наредбата, и първоначалната, и последващата проверка включват и проверка на точност при измерване на скорост чрез симулиране на Доплеров сигнал.

В процесния случай доказателства за това не са налице. Напротив представена е извадка от регистъра на БИМ, както и удостоверение от председателя на БИМ, че техническото средство посочено в процесния АУАН и НП не е пуснато в действие и следователно не е преминало проверката за годност и процедурата по одобряване съгласно ЗИ и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Пренебрегването на тези факти в настоящия случай е обосновоало неправилни правни изводи относно наличието на административно нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че възражението в касационната жалба за неспазване на тримесечния срок по чл. 34 от ЗАНН при съставянето на акта е неоснователно. Съгласно цитираната норма не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В конкретния случай нарушението е извършено на 09.06.2009г. като нарушителят е открит на 17.12.2009г. когато в попълнената писмена декларация от същата дата, касаторът изрично е потвърдила, че на 09.06.2009г. в 19.33 часа лично е управлявала заснетия автомобил. При тези фактически данни е видно, че сроковете в чл. 34, ал.1 от ЗАНН са спазени – процесният АУАН е съставен на 17.12.2009г. в деня, в който нарушителят е открит и в едногодишния срок от извършване на нарушението на 09.06.2009г. Краткият 3-месечен срок по чл. 34 от ЗАНН тече от момента на откриване на нарушителя, а не от момента на извършване на нарушението, в какъвто смисъл са възраженията в касационната жалба. При издаване на наказателното постановление е спазен 6 – месечен срок от съставянето на акта.

По изложените съображения решението се явява постановено при неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1

от НПК, поради което следва да бъде отменено. Вместо него следва да се постанови друго – по съществото на спора, с което да се отмени изцяло наказателното постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд, С. град, VIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 21.01.2011г. на С районен съд, 96 състав постановено по НАХД № 3982/2010г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 151878 от 13.01.2010г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция” при С., с което на Л. Н. Ц. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца на основание чл. 182, ал.1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл.21, ал.1 от същия закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: